

ရှင်ဝိုင်း
သင်္ဃဏေ

အခန်း-၁

ပြတင်းဝမှ နှိုးစက်ကလေးများ ၏ နှိုးနေမှုကြောင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ စာငှက်ကလေးများ သည် တကျိကျိဖြင့် အစာအော်တောင်း နေသည် ။ အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး အစာခွက်လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အပြင်ကို ကြဲဖြန့်ပက်ကျွေး လိုက်သည် ။ မျက်နှာသစ်ရန် ရေချိုးခန်းရှိရာကို လာပြီး ရေတစ်ခွက်ကိုင်ကာ ဘုရားကို စိတ်ထဲမှ ရည်မှန်း၍ မျက်နှာသစ်ရေ လှူလိုက်သည် ။ မိမိချစ်သောသူ မုန်းသောသူ အားလုံးကို မေတ္တာပို့လိုက်သည် ။ ကောင်းမှုနှင့် စတင်တတ်သော စိမ်းကညာကို ခင်မင်သူတိုင်းက ချစ်ကြသည် ။

"အမေ သမီး သွားတော့မယ်"

အမေ့ကို ဦးချကန်တော့ပြီး ထမင်းချိုင့်လေးကိုဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ကားဂိတ်တွင် အ လုပ်သွားရန် လူများ ဖြင့် စည်ကားနေသည် ။ ထိုမြင်ကွင်းသည် ဝန်ထမ်းနှင့် အခြေခံ လူတန်းစားများ ၏ ပုံရိပ်ကို ထင်ဟပ်စေသည် ။

"ဆရာမ ဒီနား လာထိုင်ပါဗျ"

"ရပါတယ် ကညာက ရှေ့နားတင် ဆင်းရဲမှာ ပဲ နေပါစေတော့"

သင်တန်းကျောင်းပေါက်ကို ရောက်၍ ဆင်းလိုက်သည် ။ မိုးရာသီကို

မနှစ်သက်ခြင်းတွင် ရွံ့အိုင်များ ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။ ။ ရွံ့အိုင်နားမှ ဖြတ်သန်းချိန်တွင် ဘေးမှ ကားတစ်စီး ဖြတ်သန်း မောင်းတော့သည်။ ။ ရွံ့အိုင်မှ ရေတို့ သည် ရှည်လျားသည့် ဆံပင်များမှ အစ အဝတ်အစားများ အထိ အကုန်ပေကျ သွားသည်။ ။

"ဟယ်"

ကျောင်းရှေ့တွင် ရပ်သွားပေမဲ့ ကညာဆီကို လှည့်ပင် မကြည့်သောကြောင့် ဒေါသဖြစ် သွားရသည်။ ။ ထိုလူဆီကို ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်သွားပြီး သူ့ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် မမြင်သလိုပင် လုပ်နေသည်။ ။ ထိုလူ၏ ပခုံးကို တွန်းလိုက်ပြီး

"ဒီမှာ လူတစ်ယောက်လုံး ဒီလိုဖြစ်ကျန် ခဲ့တာကို တောင်းပန်စကားလေး မပြောဘူး။ ဘယ်လိုလူလဲ။ ခြေလျင်လျှောက်တဲ့ လူတွေကို လူလို့ မထင်တာလား လူကျင့်ဝတ် နားမလည်ဘူးလား"

"ဟ ဘလိုင်းကြီးပါလား"

"မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်ထားပြီး မြင်မြင်သမျှကို အမှောင်ချထားတာလား။ ဒီမှာ ကြည့်"

သူမ၏ ဆံပင် အရှည်ကြီးကို လှည့်ပြလိုက်သည်။ ။ ရွံ့ပေနေသည် ကို လျှမ်းလျှမ်းတောက် မြင်လိုက်ရသည်။ ။ သည် ခေတ်ထဲတွင် ရှားရှားပါးပါး မမြင်ဖူးသည့် ပိတုန်းရောင် ဆံနွယ်ရှည်များကို မြင်လိုက်ရချိန် အံ့သြမင်သက် သွားမိသည်။ ။

"အဲတော့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ လျော်ကြေး ပေးရမှာ လား"

"ဒီမှာ တောင်းပန်စကားပြောဖို့ ကို ဒီလောက် ဝေလည်ချောင်ပတ် လုပ်နေတာလား။ ဟုတ်ပါတယ် ရှင့်တို့လိုလူတွေက ဘယ်လူကျင့်ဝတ်

ရှိပါ့မလဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကပဲ ပြန်ယူရတာပေါ့"

ဆံပင်နှင့် အင်္ကျီတွင် ပေနေသည့် ရွှံ့ရည်များကို လက်ဖြင့်သပ်ယူပြီး သူ၏ အင်္ကျီအဖြူပေါ် ပြန်သုတ်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ မင်း မိုက်ရိုင်းလှပါလား"

"ဪ ခုတော့ မိုက်ရိုင်းတာမြင်ပြီပေါ့ အဲဒါရှင် အပြုအမူလို့ သာ သိထားလိုက်"

"ဟေ့ ဟေ့ မင်း"

ဘာမှ ပင် မပြောနိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ လျှမ်းဆိုသည့်သူကို ပြန်ရန်လုပ်ရဲသူမှာ ရှားပါးသည်။ ။ ကြီးကျယ်လှသော သင်တန်းကျောင်း၏ ရှယ်ယာဝင် ဖြစ်သလို လုပ်ငန်းများ စွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ။

"ခူးခူး အဲဒါ ဘယ်အတန်းက မိန်းကလေးလဲ"

"ကိုကို သူက ဒီသင်တန်းက ဆရာမတစ်ယောက်လေ။ သူပုံစံက ခါတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ကိုကိုရယ်"

လျှမ်း၏ လက်မောင်းကို ဆုတ်ကိုင်ရင်း ပြောနေသည့် ဖူးသည် လျှမ်းနှင့် စေ့စပ်မည့်သူပင်။ သူမ၏ ဖခင်သည် လျှမ်းတို့ ၏ လုပ်ငန်းစုတွင် ဒုတိယရှယ်ယာ အများ ဆုံးသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြန်၍ ဖိတ်ချင်းဖိတ်မိမိအိတ်ထဲဖိတ်စေရန် သဘောတူခဲ့သည်။ ။

"ဪ ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကိုကိုအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိစေရမယ်"

လက်သီးကို ဆုပ်လိုက်ပြီး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ။ သင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ထားပေမဲ့ ဆယ်ခါတစ်ခါသာ ရောက်သည်။ ။ စိတ်ဝင်စား၍ ရှယ်ယာ

ဝင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ အမြတ်များများ ရ၍ သာ ရယ်ယာဝင်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ။သင်တန်းတွင် ဘာသာရပ် ၁၅မျိုးကို သင်ကြားသည် ။ ကျောင်းရုံးခန်းကို သွားခဲ့သည် ။

"ဟာ လျှမ်း မလာသဖူး ပါလား။ အန်ကယ်ကို ကြိုပြောရောပေါ့"

"ဇူးဇူး ပူဆာလို့ လိုက်ပို့ရင်း လိုက်လာတာ။ ကျွန်တော်လည်း သင်တန်းတစ်ခုလောက် တက်ရ ကောင်းမလားလို့ ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်း အားတဲ့ အချိန်မှာ ပေါ့ဗျာ"

"ရပါတယ် လျှမ်းသင်ချင်တဲ့ ဘာသာရပ်ကိုသာ ပြောပေါ့။ ဒီက ဆရာမတစ်ယောက်ကို အချိန်ပိုင်း လွှတ်ပေးပါ့မယ် ဒီမှာ ဘာသာရပ်အလိုက်နဲ့ သင်ပြနေတဲ့ ဆရာမတွေဇယား"

လျှမ်းဆီ ပေးနေသည့် ကပ်တလောက်ထဲတွင် သူမဓာတ်ပုံကို လိုက်ရှာလိုက်သည် ။ နာမည်က စိမ်းကညာတဲ့ လား။ သူမ သင်သည့်ဘာသာရပ်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည် ။

"အန်ကယ် ဒီဘာသာရပ်ကို သင်ချင်လို့ "

"လျှမ်း ဒီဘာသာရပ်က မင်းနဲ့ သက်ဆိုင်လို့ လား"

"ကျွန်တော် သိချင်လို့ ပါ"

"ရပါတယ် ဘယ်ပညာမဆို အသုံးတည့် ကြတာပါပဲ။ ဆရာမနဲ့ စကားပြောပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်"

"ကျွန်တော်ဆီကို တကူးတက လာရတဲ့ အတွက် သီးသန့်လစာ ပေးမှာ ပါ။ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

လျှမ်းသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက လိုချင်သည် ကို မရရအောင် ယူတ

တ်သည့် အကျင့်ရှိသည် ။ မလိုချင်တော့သည့် အရာဆိုရင်လည်း မည်မျှ ပင် တန်ဖိုးထားသည့် အရာဖြစ်ပါစေ စွန့်ပစ်တတ်သည် ။ ထိုစိတ်ဓာတ် သည် လျှမ်း၏ မိထွေးကို ဆန့်ကျင်ရာမှ ရခဲ့သော အမူအကျင့်များ ဖြစ် သည် ။ သူမ သင်ကြားသည့် R-4ကို လှမ်းလာခဲ့သည် ။ သူမသည် သင်တန်းသားများ နှင့် ရယ်မောကာ စကားပြောနေတော့လည်း စောစောက သူမမဟုတ် သလိုပင်။ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြီး သူမသည် လျှမ်းလက်ခုပ်ထဲမှ ရေဖြစ်တော့မည့် အရေးကိုတွေးရင်း ပျော်နေမိသည် ။ ကားဆီကို ပြန်လာစဉ် ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာသည် ။ လျှမ်း၏ ညာလက်ရုံး ဖြစ်သူဆီမှ ဖုန်း ဖြစ်သည် ။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ခိုင်းထား၍ အကြောင်းပြန်ရန် ညွှန်ကြားထားသည် ။

"ပြော"

"ဆရာ ယုန်သူငယ်က ကျားစိတ်ဝင်ပြီး မာန်ဖီနေတယ်။ အဲဒါ သွေးဖောက် ပေးလိုက်ရမလား"

"နေနေ ငါလာခဲ့မယ်။ အဲဒီယုန်ကို ဘယ်မှ မလွှတ်စေနဲ့ ကြားလား"

စကားဝှက်ဖြင့် ပြောဆိုပြီး ကားကို ဒုန်းမောင်းကာ ကျောင်းကွင်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည် ။ လျှမ်းကို ဖီဆန်သူမှန်သမျှ ခေါင်းအေးအေး နေရမည် မထင်လေနှင့်။

"ဘယ်လိုလူလဲ မသိဘူး။ ကျောင်းကွင်းထဲ လာပြီး လူမိုက်စခန်းများ မှတ်နေလား မသိဘူး။ ကားကို စည်းကမ်းမဲ့ မောင်းသွားတယ် တောက်"

သင်တန်းချိန် တစ်ချိန်ပြီး၍ အခန်းပြောင်းရန် ထွက်လာစဉ် စိမ်းကို ရွံ့စင်အောင် လုပ်ခဲ့သည့် ကားကို မြင်လိုက်ရသည် ။ အလိုလို ဒေါသက ထွက်နေပြီး ထိုလူကို မျက်စိထဲမှ ခုချိန်ထိ မထွက်ပေ။

"ဆရာမ ခဏလောက် စကားပြောရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ကျောင်းကို အုပ်ချုပ်သည့် ကျောင်းအုပ်ကြီး ရောက် လာပြီး ပြောမှ ဒေါသကို လျော့ချ လိုက်ရသည်။ ။ ရုံးခန်းကို လိုက်လာရပေမဲ့ စောစောက ပြဿနာကြောင့်များ သတိပေးမည် ထင်လိုက်သည်။ ။

"စိမ်း ဒီမှာ စာသင်တာ နားရမယ်"

ကြားလိုက်သည့် စကားသည် ကိုယ့်နားကိုပင် မယုံနိုင်ပေ။ အလုပ် ထုတ်ရ လောက်အောင် အပြစ်ကြီး လုပ်ထားသည် မဟုတ်။

"စိမ်း ဘာအပြစ် လုပ်လို့ လဲ ဆရာ"

"ဪ ညည်းကလည်း စာသင်တာ နားတယ်ဆိုတာက ဒီသင်တန်း ပိုင်ရှင်က ညည်းသင်နေတဲ့ ဘာသာကို သင်ချင်တယ်ပြောလို့ သူ့ကို သွား သင်ပေးရမှာ ။ သူက သူ့အလုပ်နဲ့ သူမို့ သူ့ဆီသွားသင် ပေးရမှာ "

"ဪ အဲလိုလား မသိဘူးလေ အလုပ်များ ထုတ်တာလားလို့ "

"ကဲကဲ သူတို့ ဘက်က ညည်းကို ဆက်သွယ်ပြီး အချိန်နဲ့ နေရာ ပြောလိမ့်မယ်"

ခေါင်းကိုညိတ်ကာ ရုံးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မည်မျှပင် ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သူမို့ သွားသင် ရမည်နည်း။ သို့သော် စိမ်း အရေးမ ဟုတ်ပါ။ မိမိတတ်ထားသည့် ပညာဖြင့် ဝမ်းရေးဖြည့်တင်း နေသူအဖို့ ပို က်ဆံသာ အဓိကပင်။

"ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီအလုပ်လေးတောင် ပီပြင်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့ ဒီလို လုပ်နေပုံနဲ့ ငါ့မိထွေးက လက်ဦးသွားရင် အကုန်သတ်ပစ်မယ်"

ရောက်ရောက်ချင်းတွင် လျှမ်း၏ တပည့်များကို ဆူပူနေလိုက်သည် ။ ကုလားထိုင်တွင် လက်ပြန်ကြိုးတုပ် ထားသည့် လူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သည် ။ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

"မင်းတို့ က ဘာလို့ ဒီလို ချည်ထားတာလဲ။ နာနေမှာ ပေါ့"

တုပ်နှောင်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြည်ပေးလိုက်သည် ။ သူ့ကို လွှတ်ပေးသည် ထင်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပြုံးနေသည့် ထိုလူကို လက်သီးဖြင့် ပါးကို ထပ်ဆင့်ထပ်ဆင့် ထိုးနှက်လိုက်သည် ။ ထိုးနှက်ချက်မှာ ပြင်းထန်လှ၍ သွေးများ လက်ကို ပေလာသည် အထိ စီးကျနေသည် ။ လက်ကို ညှာလက်ရုံး မင်းထင်ဆီ ပေးလိုက်စဉ် ပေနေသည့် သွေးများကို လက်ကိုပဝါဖြင့် သုတ်ပေးနေသည် ။

"ဒီလို ပညာပေးရတယ်။ ဒီမြေကွက်ကို ရောင်းဖို့ တော့ ကြော်ငြာထားပြီး မရောင်းတော့ဘူး ဘယ်ရမလဲ။ ဒီစာချုပ်မှာ လတ်မှတ်ထိုးမထိုးရင် ခင်ဗျားအသက် ဖက်နဲ့ သာ ထုတ်ထား"

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် စာချုပ်တွင် လတ်မှတ်ထိုးပေး နေသည် ။ စာချုပ်ကို ဆွဲလုလိုက်ပြီး

"တိုင်တာတောတာ လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ။ ဒီမယ် ခင်ဗျား ဆိုထားတဲ့ ဈေး တစ်ပြားမှ မရော့ဘူး ... ဒါက ဒီဒဏ်ရာတွေအတွက် နောက်တစ်ခါ

လျှမ်းဆိုတဲ့ ကောင်ကို လာမကျောနဲ့ "

ငွေများ ထည့်ထားသည့် အိတ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ လျှမ်း၏ လူများကို လက်ငွေယမ်းပြီး ခေါ်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ ရုံးခန်းကို ပြန်လာပြီး အစည်းအဝေးစရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ။ ယခုရခဲ့သည် မြေနေရာတွင် ဂိုဒေါင်ဆောက်ကာ ပစ္စည်းများ သိုလှောင်ရန် ဖြစ်သည်။ ။

"ဆရာအင်္ကျီ ပေနေတယ် အင်္ကျီလဲလိုက်ပါလား ဆရာ ကျွန်တော် လျှော်ခိုင်းလိုက်မယ်"

"နေပါစေ မင်းထင် ဒါက အမှတ်တရ မလျှော်ဘဲ သိမ်းထားရမှာ။ ။ ငါအင်္ကျီတင် မကဘူး ငါ့နှလုံးသား ဖြူဖြူကိုပါ အရောင်ဆိုးသွားတဲ့ သူကို အမှတ်တရပေါ့"

"ကဗျာအဆန် တတ်တဲ့ ဆရာ ကဗျာဆန်နေပါလား။ ကောင်မလေး က တော်တော်ဟော့တယ် ထင်တယ် "

"ဟင့်အင်း မြင်လိုက်ရင်လေ ရေခဲချောင်း စားလိုက်ရသလို အေးစိမ့်ပြီး ကျွတ်နေတာ နောက်ဆုံးတော့ ချိုတဲ့ အရသာရော ရင်ထဲကို ပူသွားတဲ့ ခံစားချက်ရော တပြိုင်နက် ပေးနိုင်တဲ့ ရေခဲမမပေါ့ကွာ"

"ဟာ တို့ ဆရာတော့ ရောဂါမသေး လှပါလား အဲဒီကောင်မလေးကို ချစ်သွားတာလား"

"ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူက ငါ့စဉ်းစားမယ့် ပုံစံမဟုတ်ပေမဲ့ ငါ့ကိုအန်တုရဲတဲ့ သူမာနကို ရိုက်ချိုးချင်တာ "

"ဆရာကလည်း ဗျာ"

အလိုမကျသည့် လေသံဖြင့် အဆုံးသတ်သွားသည့် မင်းထင်ကိုကြည့်ပြီး မထိတထိ ရယ်လိုက်မိသည်။ ။ မိမိအပေါ် ကျောသ

ည် ညွှန်သည် အန်တုသည် ဟု ထင်ရင် ဘယ်အရာမဆို မရရအောင် ဖျက်စီးတတ်သည် ။ ထိုသတင်းဖြင့်ပင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် နာမည်ရနေသည် ။

"ဒီနေ့ အစည်းအဝေးကို ကိုရဝေထင်ပါ လာမယ်ထင်တယ်"

"သူက စာရေးဆရာ အေးအေးဆေးဆေး မလုပ်ဘဲ ဘာလာရှုပ်မှာတဲ့ လဲ။ သူအမေရဲ့ အရုပ်လုပ်တော့ မလို့ လား။ အဲလို ဆိုရင်တော့ ငါနဲ့ တွေ့တော့မှာ ပဲ။ သူ့ကို ငါက လွှတ်ပေးထားတာ"

"ဒါတော့ မသိဘူးဆရာ။ လာမယ့် ရှယ်ယာစာရင်းမှာ သူကိုတွေ့လို့ ပြောတာပါ"

"မင်းက ငါ့အတွက်တော့ တကယ်အားကိုးရတဲ့ ညီအစ်ကိုပါပဲ မင်းထင်ရာ"

ပခုံးကို အားကိုးတကြီး ပုတ်လိုက်သည် ။ မင်းထင်သည် သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သလို ငယ်စဉ်ကတည်းက လျှမ်းနှင့် တူတူနေလာရ၍ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိသည့် ညီအစ်ကိုဆိုရင် မှားမည်မထင်။ လျှမ်းကားတစ်စီးဝယ်ရင် သူ့ကိုလည်း ကားတစ်စီး ဝယ်ပေးသည် ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်စဉ် အစည်းအဝေးစတင်ရန် အချိန်ကျနေပြီဖြစ်၍ အစည်းအဝေးအခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့သည် ။ တစ်နှစ်တာ လုပ်ဆောင်ချက်များကို တင်ပြကာ CEO ရွေးချယ်ရန် ဖြစ်သည် ။ လုပ်ဆောင်ချက်ပေါ်မူတည်၍ ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်ကာ ဘယ်သောအခါကမှ CEO နေရာမှ လျှမ်း လွဲချော်ခဲ့သည် မရှိပေ။

"မင်္ဂလာပါ။ဒီနေ့တော့ လူစုံတက်စုံပါလား။"

ခနဲ သည့် လေသံဖြင့် မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝေဝေမွန်ဆီကို ကြည့်လိုက်

သည် ။ မျက်မှန်ကို တပ်ထားပြီး မသိသလို မော့နေသည့် သူမကိုကြည့်ကာ မတည်ငြိမ်သည့်စိတ်ကို ခပ်ပြုံပြီးလေးဖြင့် ဟန်ဆောင်အန်တု လိုက်သည် ။

"ဒီအစည်းအဝေးကတော့ သိတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အခု တစ်နှစ်တာ လုပ်ဆောင်ချက် စာရွက်စာတမ်းတွေကို ရှယ်ယာရှင်တွေဆီ မျှဝေသွားပါမယ်။လူကြီးမင်းတို့ စိတ်ကြိုက် သုံးဦးတည်းက တစ်ဦးကို ရွေးချယ်ပါ"

သုံးဦးတွင် လျှမ်းနှင့် မိထွေးသည် အဓိက ပြိုင်ဖက်ဖြစ်သည် ။ နောက်တစ်ဦးမှာ လျှမ်းနှင့်စေ့စပ်ရန် သေချာသလောက် ဖြစ်နေသော ခူး၏ အဖေ ဦးနေလ ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်ဝေမွန်ကို လျော့တွက်၍ မရပေ။ သူမတွင် မည်သည့် အကြံအစည်များ ရှိနေလည်း မနိုင်ပေ။ ရဝေထင်ကိုလည်း ခေါ်လာသည် ။

ရှယ်ယာရှင်၏ ရွေးချယ်မှုကိုသာ စောင့်ကြည့်ရတော့မည်။ LCDပေါ်တွင် ပေါ်လာသည့် မဲအရေအတွက်ကြောင့် မတ်တတ်ရပ်မိသည် အထိ အံ့အားသင့်သွားရသည် ။ လျှမ်းသာ ရလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆထားခဲ့သည် ။ ရှယ်ရာရှင်ဦး၃၀တွင် ဒေါ်ဝေမွန်သည် ၁၂ဦး လျှမ်း ၁၂ဦး ဦးနေလ ၅ဦး ဖြစ်နေသည် ။ HTလုပ်ငန်းစုသည် လျှမ်းတို့ မိသားစု လုပ်ငန်းဖြစ်၍ မဆိုငံသည့် သူလက်ထဲကို မထည့်နိုင်၍ လျှမ်း၏ ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်ကာ စီးပွားရေးလောကထဲ မျက်စိစုံမှတ် ဝင်ခဲ့ရသည် ။ ဝါသနာပါသော တေးရေး တေးဆိုအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည် ။ ဂီတနှင့်ပတ်သက်သည့် တူရိယာများကို အခန်းတစ်ခုတွင် တစ်သက်တာ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည် ။

"ဘယ်သူ မဲပေးဖို့ ကျန်နေတာလဲ"

"ငါ"

ဒေါ်ဝေမွန် ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် ရဝေထင်က ပြောလိုက်သည် ။
လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး အံ့ကိုကြိတ်ထား လိုက်သည် ။ သူ့သားက သူ့အမေ
ကိုသာ ပေးမည်ဆိုတာ သိနေ၍ ဖြစ်သည် ။ စိတ်ထဲမှ လည်း မာမီကို
တောင်းပန်လိုက်သည် ။

မာမီ လျှမ်း တောင်းပန်ပါတယ်။ လျှမ်းအသုံးမကျလို့ ဒီလုပ်ငန်းစုကို
မိထွေးလက် အပ်ရတော့မယ် မာမီ။....

ကွန်ပျူတာမှ နစ်ဆင့် တစ်ယောက်ယောက်ကို မဲပေးလိုက်မှန်း သိ
လိုက်သည် ။ ကျောပေးထားသည့် LCDကို မကြည့်ဘဲ ရယ်ယာရှင်များ မျ
က်နှာကို ကြည့်နေသည် ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တီးတိုးပြော
နေကြ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဟာ"

လျှမ်းဘက်တွင် ရဝေထင်၏ မဲတစ်မဲကြောင့် အသာရကာ CEO နေ
ရာကို ထပ်မံရရှိ ပြန်သည် ။ လျှမ်းဘက်တွင် ရပ်တည်ကြသော သူများ
က ဝိုင်း၍ ဂုဏ်ပြု နေကြသည် ။ ဒေါ်ဝေမွန်မှာ သူမဒေါသကို မနိုင်၍
အမြန်ထွက်သွား တော့သည် ။

"လျှမ်း ဂုဏ်ယူပါတယ်"

လျှမ်း အနားတွင် ကပ်ပြောပြီး ထွက်သွားရန် ပြင်နေသည့် ရဝေထ
င်၏ ပခုံးကို ကိုင်ထားလိုက်သည် ။

"ခဏနေဦး မင်းနဲ့ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်"

လျှမ်း၏ ရုံးခန်းဆီကို ခေါ်လာခဲ့သည် ။ လျှမ်း၏ ရုံးခန်းသည်
မှန်အပြည့်ဖြင့် လမ်းတွင် သွားလာနေသည့် သက်ရှိ သက်မဲ့ အားလုံးကို
မြင်နေသည် ။ ရောက်ရောက်ချင်း အပြင်လောကကို မျက်နှာပြုလျက် ရ

ဝေထင်ကို ကျောခိုင်း ထားလိုက်သည် ။

"ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါ့ကို ရွေးချယ်တာလဲ။ ရိုးသားရဲ့ လား"

"ငါပြောလည်း မင်းကယုံမှာ မို့လို့ လား"

"ယုံတာမယုံတာ ငါ့အပိုင်းပါ ထူးဆန်းနေတော့ မေးရတာပေါ့။ မင်းကြောင့် ဒီနေရာရတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ကျေးဇူးလည်း တင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒီနေရာက မာမီနေရာမှ မဟုတ်တာ။ ငါ့တို့ နဲ့ မဆိုင်လို့ ငါဆန္ဒနဲ့ ငါလွှဲဖယ်ခဲ့တာ ယုံတာမယုံတာ မင်းအပိုင်း။ မင်း ယုံအောင် လုပ်ပြတာတော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ်"

ထိုသို့ပြောကာ ထွက်သွားသည့် ရဝေထင် တံခါးဝ အရောက်တွင် လျှမ်း မျက်နှာလှည့်လာသည် ။

"သေချာတာတော့ မင်း ငွေတွင်းပိတ်ပြီ။ မင်းမာမီက မင်းကို ပိုက်ဆံပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ လိုအပ်ရင် ငါ့ဆီကို ဆက်သွယ်ပေါ့"

ခနဲ သလိုဖြင့် အတည်ပြောလိုက်သည် ။ နောက်ပြန် လက်ကာပြကာ

"မလိုပါဘူး ကလောင်ရှိနေသရွေ့ ပါးစပ်ပေါက် မပိတ်လောက်ပါဘူး "

ခပ်ပေပေ နေတတ်သည့် ရဝေထင် ပုံစံကို လျှမ်းသဘောကျသည် ။ ပျော်ပျော်နေတတ်သည် ။ လျှမ်း ငယ်စဉ်က သူ့ကို အားကျဖူးသည် ။ လွတ်လပ်စွာဖြင့် သူ့မာမီကို ဆန့်ကျင်ပြီး လိုရာကို ရောက်အောင် သွားသည် ။ သူ့ကို သဘောကျပြီး ပြုံးလိုက်မိသည် ။

အောက်ထပ် ရောက်သည် အထိ လှမ်းကြည့်နေမိသည် ။ ဆိုင်ကယ်

ကိုနှိုးပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ ။ ငယ်ငယ်ကဆိုရင် အသက်မှာ လည်း
မတိမ်းမယိမ်း အကြိုက်တူ စိတ်ဓာတ်တူမို့ အမြဲလုနေ ရတတ်သည်။ ။ ခု
တော့ သူနှင့် အနေဝေးခဲ့သည် မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။

ကားလမ်းတွင် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေသည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။ လက်တစ်ဖက်မှ အဘွားတစ်ယောက်ကို
လက်ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်မှ အဘိုးတစ်ယောက်ကို တွဲထား
သေးသည်။ ။ ကားလမ်း ဖြတ်ကူးနေသည် ကို ကူညီနေဟန်ရှိသည်။ ။

နောက်ထပ် တစ်ခေါက် ပြန်ကူးလာကာ အထုတ်များကို မနိုင်တနိုင်
သယ်နေတော့ မနေသာတော့။

"ဘာလုပ်တာလဲ။ ဒါက"

ရဝေထင်ကို မော့ကြည့်ပြီး လုယက်သူတစ်ယောက်လို မသင်္ကာသ
ည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ။

"ကိုယ်က ကူညီသယ်ပေး မလို့ ပါ"

"ဟုတ်လို့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ မယုံရင် ဒီမှာ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်သော့"

ပစ္စည်းများကို ယူပြီးနောက်က လိုက်လာပေမဲ့ လည်ပြန်ကြည့်ကြည့်
နေရသည်။ ။ သနားစရာ အဘွားအို လင်မယား ပစ္စည်းတွေမို့ ပျောက်မှာ
စိုးသည်။ ။ ဘာပစ္စည်းများ ထုတ်ပိုးထားသည် ကိုတော့ စိမ်း မသိပါ။

"အဘွား စိမ်း ကားငှား ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ အဘွားတို့ သွားချင်တဲ့ လိပ်စာကိုသာ ပြောလိုက်နော်။ ဒါက စိမ်း တတ်နိုင်သလောက် ကန်တော့တာပါ။"

ငါးထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီးလက်အုပ်ချီ ပေးလိုက်သည် ။ စိမ်းနောက်တွင် ရပ်နေသည့် လူကလည်း ပိုက်ဆံကို ထုတ်လှူနေသည် ။

"ဒါက ကျွန်တော် လမ်းစရိတ်ဒါနပါ အဘွား။"

"သာဓု သာဓု သာဓု ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ"

"ဟာ အဘွား မဟုတ်ဘူး "

ပြီးစိစိဖြင့် ကားထွက်သွားသည် အထိ စိမ်းတို့ ကို ကြည့်နေသည် ။

"ရှင်က ဘာရယ်တာလဲ။ အဘွားပြောတာကို မှီနိုးပြီး အသားယူနေတယ်"

"မဟုတ်ရပါဘူး ဒီလိုပြောတော့ ကိုယ်က မင်းကို တကယ်ရသွားတာမှ မဟုတ်တာ"

"ရှင်နော်"

"ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က စိမ်းလား။ အဲဒီအဘွားတွေက တကယ်ဒုက္ခရောက်နေတာလို့ မင်းထင်လား။ အမှန်မဟုတ်ရင် ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ"

"ဪ သူတို့ ဘာသာ ဘာလိုကြောင့် ဖြစ်နေနေ စိမ်းက စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီလိုက်တယ်လေ ဒါပဲ။ သူတို့ ဘယ်လို ဆိုတာကို ကြည့်တာထက် ကိုယ်ဘယ်လို ဆိုတာကိုပဲ ကြည့်တယ်။ ရှင်လည်း လှူလိုက်"

တာပဲလေ။ စိမ်းလှူတာ ကြည့်ပြီး လှူလိုက်တာလား။"

"ဒါလည်း ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကလည်း စေတနာ မခေါင်းပါး ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ဒီလိုမြင်ကွင်း မတွေ့တာကြာပြီ။ ဒီလိုလေး မြင်ရတော့ ငါလည်း ဒီလိုလေး ကူညီလို့ ရ တယ်ဆိုတဲ့ အသိလေး နိုးလာတာပေါ့။"

"ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ။ ကဲ စိမ်းလည်း သွားတော့မယ် စိမ်းစီးရမယ့်ကား လာနေပြီ"

"ဟေ့ ဟေ့ မင်းနာမည်က"

"စိမ်းကညာ"

"ကိုယ့်နာမည်က ရဝေထင်"

အဝေးက လှမ်းအော် ပြောလိုက်သည့် သူနာမည်ကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ စိမ်း နှစ်သက်သော စာရေးဆရာ၏ နာမည်ဖြစ် နေသည် ။ စိမ်း၏ အိတ်ထဲတွင် ရဝေထင်၏ စာအုပ်တစ်အုပ် အမြဲပါတ တ်သည် ။ သူ၏ အတွေးအခေါ်နှင့် အရေးအသားများကို သဘောကျသ ည် ဆိုတာထက် စိတ်ချင်းတိုက်ဆိုင်၍ ကြိုက်သည် ။ သို့ပေမဲ့ စာရေးဆ ရာ ရဝေထင်တော့ ဟုတ်မည်မထင်ဟု ကောက်ချက် ချလိုက်သည် ။

"သမီး ပြန် လာပြီလား။"

"ဟုတ်အမေ နေကောင်းလား။ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ် ပြန်ထပြန်ပြီ လား။ အင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ထားလေ"

"ရပါတယ် သမီးရဲ့ ။ ဆေးသောက် ထားပါတယ်။ သမီးကြိုက်တဲ့ ငါး ပိရည်ကြိုနဲ့ အတို့ အမြုပ်အစုံ လုပ်ထားတယ်"

"ဟာ ဟုတ်လား ထမင်းတော့ မြိန်ပြီပေါ့"

ငါးပိရည်မပါရင် မစားတတ်ပေမဲ့ အကြောတက်တတ်သည့် စိမ်းကို အမေက အမြဲတမ်း စားခွင့်မပေးပေ။ တစ်ခါတရံသာ ချက်ကျွေးသည်။ အဝစားလိုက်မည်ဟု တွေးထားလိုက်သည်။

ညနေစာကို အဝစားလိုက်၍ အလိုလို အိပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ ။ ထို့ကြောင့် စောစောအိပ်ရာ ဝင်လိုက်သည်။ ။ အိပ်ရင် ဖုန်းပိတ်ထားသည့် အကျင့်တစ်ခု ရှိသည်။ ။ စိတ်အေးအေး အိပ်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ။

"ဆရာ ခေါ်မရဘူး။ စက်ပိတ်ထားတယ်ပဲ ပြောနေတယ်"

"တောက် ဒီမိန်းမကွာ။ ပေးစမ်း ငါခေါ်မယ်"

မင်းထင်ဆီမှ ဖုန်းကိုလုပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ ။ စက်ပိတ်ထားသည် တဲ့။ ။ ဒေါသတကြီး တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခေါက်လိုက်သည်။ ။

"မင်းတော့ တွေ့မယ်"

ဖုန်းခေါ်မရသည် လေးကို ဒေါကန်နေသည့် လျှမ်းကိုကြည့်ကာ မင်းထင် အံ့ဩတကြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ညအိပ်ခါနီးတိုင်း ဝိုင်တစ်ခွက်ကို သောက်အိပ်တတ်သည့် လျှမ်းအတွက် ဝိုင်တစ်ခွက်ကို ချပေးပြီး သူ့အခန်းမှ မင်းထင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ အိပ်ရာထက်တွင် ချွတ်ပစ်ထားသည့် မနက်က အင်္ကျီဖြူကို ကြည့်နေမိသည်။ ။ ဝိုင်တစ်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချပြီး ကျန်နေသည့် အစက်အနည်းငယ်ကို အင်္ကျီပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ။

"မင်းကို ငါ့ဒေါသအတွက် ပညာပေးရမယ် စိမ်းကညာ"

အင်္ကျီကို ကျကျနန ခေါက်ကာ ဘူးတစ်ခုတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။

။ ထိုဘူးသည် လျှမ်း၏ အမှတ်တရများ သာ ရှိနေသည် ။ သူမသည် လည်း အမှတ်တရထဲမှ တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်နေသော သူဖြစ်နေသည် ။ ဝိုင်တစ်ခွက် ဝင်ထားပေမဲ့ အတော်ဖြင့် အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်ရာထက်တွင် လူးလိမ့်နေရသည် ။ သူမ ပုံရိပ်များ သည် အာရုံထဲမှ ထွက်ခွာသွားဘဲ ရှင်သန်နေသည် ။ မျက်လုံးကို ဖိညှစ်ပြီး ပိတ်ထားလေ နီးကပ်စွာ မြင်ရလေ ဖြစ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဒေါသဖြစ်ကာ အနီးနားရှိ ပစ္စည်းများကို ပစ်ခွဲလိုက်သည် ။

"ခွမ်း"

ညအိပ်ချိန်တွင် ပေါက်ကွဲသည့် ဆူညံများ ကြားရင် ဘယ်သူမှ အခန်းမဝင် ရဲကြပေ။ မင်းထင်သည် လည်း မဝင်ရပေ။ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး မေးထောက် နေလိုက်သည် ။ အိပ်ပျော်မှ သာ မေးထောက်ရာမှ ခွေကျသွားတော့သည် ။

"စိမ်းကညာ စိမ်းတဲ့ လား"

ခမ်းလှမ်းလှမ်းဆီက အစိမ်းရောင် သစ်ရွက်လေး လေထဲဝဲလွင့် လာတယ်။

ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး နှလုံးသားလေးက ခုန်မင်စွာ ရီလေးခိုရင်း သူ့နောက် ပါသွားတယ်။

အိုး ... လှလိုက်တာ မင်းရဲ့ အသွေးအကြောတွေ ဖြူလွလွနဲ့ သန်မာတဲ့ ရိုးတံလေးက ဟားတိုက်ရင်း မြူစွယ်သွားတယ်။ မင်းက မသိပေမဲ့

မာယာတွေနဲ့ ပြုစားရက်လေသလား အစိမ်းရောင် သစ်ရွက်လေးရယ်
...။

ရင်တွင်းဖြစ် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ညသန်းခေါင် ကျော်ကျော်အထိ ရဝေ
ရေးနေမိသည် ။ ရေးလက်စ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ကိုပင် အပြီးမသတ် နိုင်
သေးပေ။ ကဗျာခေါင်းစဉ်ကို စိမ်းကညာဟု ပေးလိုက်ခြင်းမှာ ရင်းတွင်း
ဖြစ်ကို ပုံဖော်ထားသည့်အလား ပြောင်မြောက်လှသည် ။ ကဗျာစာမျက်နှာ
လေးကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေမိသည် ။ အနက်ရောင်
ဆံနွယ်လေးများ လေထဲဝဲကာ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းသည် ခုချိန်
ထိ ပြယ်လွင့် မသွားသေးပေ။

အား ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားလေးက ကြိမ်နှုန်း ခပ်စိပ်စိပ်နဲ့ ခုန်
နေလိုက်တာ။ မြင့်ချိန်မိချိန် နှုန်းထားတွေကိုတောင် မြင်နေရပါလား စိမ်း
ရယ်

ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ရင်ဘတ်ထဲမှ စကားများကို အသံတိတ်
ဘာသာပြန်နေ မိပြန်သည် ။ သည် ညတော့ အိပ်မက်ထဲတွင် သူမက ဦး
ဆောင် နေလိမ့်မည်ဟု ရဝေအတပ်ပြောနိုင်သည် ။ သူမသည် ရဝေ၏
အစိမ်းရောင် သစ်ရွက်လေး ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။
